

Hoci pôvodne študovala záhradnú a krajinnú architektúru, viac ju lákala knižná ilustrácia, ktorá sa nakoniec stala jej profesiou. Začala publikovať spolu s manželom ako ilustrátorka autorskej humoristickej dvojice Vydry v humoristických časopisoch Dikobraz, Podvobraz a Sorry. Po tom, čo zilustrovala svoju prvú knihu *Na čo hraji varani* (napísal ju jej manžel Daniel Vydra), sa stala ilustrátorkou na plný úväzok. Ilustruje predovšetkým knihy pre deti a učebnice, ale má na konte aj niekoľko kníh pre dospelých. Spolupracuje s mnohými autormi - spisovateľmi, s viacerými z nich pravidelne. V roku 2008 zahájila trvalú spoluprácu v autorskej dvojici so spisovateľom, básnikom a scenáristom Milošom Kratochvílom. Ten je zároveň autorom knihy *Modrý Paplůh* (v českom origináli *Modrý Poťouch*), ktorú prišla ilustrátorka predstaviť piešťanským deťom v rámci 7. ročníka projektu *Keď čítanie je čtení*.

V piešťanskej knižnici ste dnes absolvovali svoju prvú besedu s detskými čitateľmi na Slovensku. Aké sú Vaše dojmy z tohto stretnutia?

Pro mě to bylo setkání moc milé a také velmi dojemné, intenzivně jsem vzpomínala na dobu, kdy jsme sami byli dětmi a se slovenským jazykem jsme vyrůstali. Slovenštinu mám moc ráda, pro mě je to zpěvná, něžná řeč a když slyším slovensky mluvící dítě, tak mě to prostě ještě víc bere za srdce :) Ohromilo mě, jak velmi byly děti šikovné, nádherně četly české texty a s překvapující silou se opřely i do veselých českých písniček s texty Miloše Kratochvíla, které zhudebnil a dětem zahrál můj manžel Daniel. I jako publikum jsou velmi vnímavé a vstřícné a co je nesmírně potěšující, že rády čtou i české knihy, což je pro nás - české autory velmi motivující. Českým dětem by jistě velmi prospělo, kdyby se mohly se slovenštinou setkávat daleko více. Zejména v dětské literatuře by se oba národy mohly více spojit a navzájem obohatit - českým dětem by se mělo dostat více nejen mluveného, ale i psaného slovenského slova, malí slováčci by naopak možná ocenili větší různorodost v tématech dětské literatury, na jakou jsou zvyklé děti české.

Na besede sme sa okrem iného dozvedeli, že ste výtvarný talent zdedili po Vašej mame. Podporovala Vás v rozhodnutí stať sa ilustrátorkou? Ako si spomínate na svoje výtvarné začiatky?

Ano, maminka mě podporovala velmi. Příběh, který se váže k počátkům mého ilustrování a který jsem dětem vyprávěla na besedě, je pravdivý, skutečně jsem od čtyř let věděla, že budu ilustrovat knihy. Děti nad tím tak nepřemýšlí - že by se jim to třeba nemuselo zdařit, že by nějaký sen nemusel vyjít. Já to brala jako hotovou věc a podle toho jsem se chovala, v jednom kuse jsem kreslila a malovala a na dotaz čím budu, jsem odpověděla, že budu malovat do knih a k tomu jsem obvykle přidala dvě tři jiná zaměstnání, která budu dělat také ve volném čase :) Lákaly mě například lety do kosmu, chirurgie, šití a navrhování šatů a také učení ve školce nebo psaní knih a asi ještě dalších deset nebo padesát povolání. :). Ilustrování bylo jasné a to ostatní jak vyjde čas....

Malí návštěvníci mé besedy už vědí, že ve čtyřech letech jsem poprvé "ilustrovala" knihu, kdy jsem do *Pohádek Boženy Němcové* dokreslila *Popelku*, k "nerozeznání" podobnou té, co už tam byla od pana malíře Svolinského. Pokračovat v této činnosti tímto způsobem mi maminka zadržela, ale vysvětlila mi, kdo je to ilustrátor a jak se jím stát a tak za její vydatné podpory se mi nakonec podařilo to, že dnes už mě za malování do knih netrestají, ale odměňují :)

Na druhej z Vašich besied ste sa predstavili spolu s kolegom – spisovateľom Davidom Laňkom, ktorému ste ilustrovali už niekoľko kníh. Čím Vás oslovila jeho

tvorba pre deti?

Nedovedu si představit nikoho, koho by neoslovila a zatím jsem ani nikoho takového nepotkala - ani dítě, ani dospělého. David vládne výjimečným darem vyprávět jako malý kluk. Takové to milé dětské třeštidlo, které má miliony zážitků a všechny Vám je musí honem povědět, nejlépe jednou nekonečnou větou a dělá to tak legračním a neodolatelným způsobem, že toho klučinu posloucháte s otevřenou pusou a musíte se každou chvíli smát, jak Vás to dostává :) S Davidem jsme výborní kamarádi a myslím, že hodně podstatné je právě to, že ten malý kluk v něm kamarádí s mou malou vnitřní holčičkou a když se tomu, kdo vymýšlí pro děti (ať text či ilustrace) podaří oprostit nejen od dospělého postoje, ale také od nadřazenosti věčné otázky, "jak na tohle budou reagovat dospělí", pak se může tím dítětem na chvíli stát a vytvořit myslím překvapivě krásné věci, oslovující dětskou mysl a srdce. No a naše dospělost obohacená láskou k dětem má v tomto případě jen jemně přihlížet zpovzdálí a nenápadně pomáhat v tom, abychom ty knihy uměli napsat a obrázky uměli namalovat tak, aby to bylo tak nejlépe, jak dovedeme :) No a David tohle určitě umí a moc. Je to dar od Pána Boha.